

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΡΙΑ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΧΤΗΣ.

**Ἡ παράστασις τῆς κωμωδίας, ἧς οἱ θεαταὶ
θὰ γελάσουν ἀργότερα.**

ὦ! βεβελίως θὰ λογαριασθῆτε μίαν ἡμέραν μὲ τὸ ἔθνος, τολμηροὶ κωμωδοποιοὶ, διακόσιοι ἀντιπρόσωποι τῶν φυγοδίκων καὶ πῶν ἐνταλματιῶν τοῦ Κράτους. Ἐπὶ δεκαοκτῶ ἔτη ἀνενόηλοι, διεσπαθήσατε τὰ δημόσια, ἐπηγγέλθητε τὴν δημοσίαν διαφθοράν, συνηθροίσατε περιουσίας, κατεδολιεύθητε τοὺς νόμους, διωργανίσατε τὸν νεκρωτισμὸν, ἐξεφαυλίσατε τὸ ἔθνος ἐνώπιον φίλων καὶ ἐχθρῶν· ἀλλ' ἐγγυὶ εἶναι τέλος πάντων ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ δώσετε λόγον. Καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην σεῖς αὐτοὶ, ἰδίαις χερσὶ, προετοιμάζετε πρὸς ἐνδύμυχον χαρὰν ἐκείνων, οἵτινες βδελύττονται σὰς καὶ τὰ ἔργα σας καὶ τὸ ἱπνεϊδίστον σφύστημά σας. Μία ἀκόμη συνεδρίασις ὡς ἡ τῆς παρελθούσης Δευτέρας, καὶ πλέον δὲν θὰ ἔχητε μηδὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς μετανοίας. Ἰδοὺ διατὶ πάντες οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τρίβουσιν ἐξ εὐχαιριστήσεως τὰς χεῖρας ἐνώπιον τῆς κορυφουμένης ἀφροσύνης σας. Κωμωδοποιοὶ, δὲν διατάζω νὰ χαράξω προφητικῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ προέδρου σας *μακὲς, θίκελ, φάρες*.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἐπειδὴ δὲν ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογόν του ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς ψήφων (τελειοποίησις τῆς κτηνώδους καταστάσεως τῶν ἡμετέρων βουλευτῶν), ἀφήνει τὸ ἔθνος νὰ σήπεται ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ λεπροῦ Μεσοηίου· ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως δὲν δέχεται νὰ κυβερνᾷ ἐξ ἀνοχῆς καὶ ὁμῶς ἀποδέχεται τὸ ἀποτέλεσμα ψηφοφορίας καθαρῶς ἀνοχητῆς· τὸ δὲ κόμμα τῶν ἐρμαφροδίτων στρέφει καὶ ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν στενοχωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Δὲν εὐρέθη δὲ μία φωνὴ νὰ σὰς εἴπῃ: *μωροὶ, ἔχετε ἀνάγκην τέλος ὀριστικῆς ἀποφάσεως*· διότι ἄλλως θὰ πνίξητε μὲν τὸ ἔθνος, ἀλλὰ θὰ πνιγῆτε καὶ σεῖς καὶ τὰ τέκνα σας καὶ αἱ γυναῖκες σας καὶ οἱ φίλοι σας καὶ αἱ περιουσίαι σας. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχητε σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν θεόν, θὰ ἐλέγομεν ὅτι σὰς ἐμώρπανε ὁ Κύριος θέλων νὰ σὰς ἀπελέσῃ· ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶσθε ἢ γεννήματα ἐχιδνῶν.

διότι καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ στιγμῇ μήτε τὰ μισαρὰ συμφροντὰ σας ἐγκατελείπετε, μήτε τὰ ποταπά σας πάθη παραιτεῖτε, ἀλλ' ὀργιάζετε ἐν τῇ ἀφιλοτιμίᾳ καὶ τῇ μωρίᾳ, ὡς ἂν τὰ πάντα ἔδαινον τὴν συνήθη πορείαν τῶν· καὶ δὲν βλέπετε, τυφλοὶ, ὅτι τρικυμία αἰωρεῖται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς σας, τρικυμία, ἧτις δὲν θὰ ἀφήσῃ μηδὲ ἔχνος τῆς μισητῆς ὑπάρξεώς σας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἑλλάδος. Ἀφήσατε τὸν κ. Κουμουνοῦρον νὰ κυβερνᾷ, ἀφήσατέ τον μάλιστα νὰ πολεμῆσῃ, ὅπως συνειθίζει αὐτὸς νὰ πολεμῆ, καὶ θὰ ἴδωτε τάχιστα ὅτι αὐτὰ τὰ λεγόμενα ἐξωτερικὰ ζητήματα εἶναι πάντοτε τὰ καθαρτήρια τῶν ἐκφαυλισθειῶν ἐξουσιῶν. Μὴ τύχη καὶ τὸν ταραξέτε εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του· διότι πιθανὸν νὰ προφθάσητε νὰ σωθῆτε καὶ οὕτω νὰ διαφύγητε τὴν ποινήν τῶν ἰγκλημάτων σας. Ἄ! πῶς νὰ μὴ τρίβωμεν τὰς χεῖρας;

Καὶ ἔχουσιν ἀκατανόμαστον τινὰ ἀναίδειαν ἵνα δικαιολογήσωσι τὰς μωροτέρας τῶν ἀποφάσεων! καὶ λαμβάνουσιν ὕψος γελοιωδεστάτης σοβαρότητος, ἵνα πείσωσι τὸν κόσμον ὅτι δὲν παίζουσι! Πρὸς ὑποβολὴν δὲ τοιοῦτων τερατομορφῶν καὶ ἐκτροματικῶν προτάσεων πρὸ πολλοῦ ἐξηκλήθη ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν βουλευτοῦ καὶ δημοσιογράφου, δ-στις τὸ ἑσπέρας ἀπελθὼν οἴκαδε, ἐρρίψατο πολλάκις τὰ βλέμματα εἰς τὸν καθρέπτην, ἵνα θαυμάσῃ τὴν τοιαύτα τέκνα γεννώσαν κεφαλὴν, μεθ' ἧς ἐνησχολήθη μετ' αὐταρέσκου ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸ νὰ συντάξῃ σφοδρὰν ἀπάντησιν πρὸς τὸ δημοσιογραφικὸν φύλλον τῆς Ἀλγερίας **Akhbar**. Ἀβδ-ηριταί, πρὶς χειρότεροι τῶν Ἀβδ-ηριτῶν, κατασκευασταὶ φράσεων καὶ λέξεων, οἱ συνάπτοντες τὰ πλέον ἀντίθετα παραδοξολογήματα καὶ σοβαρευόμενοι διὰ τὰς μωροτέρας ἐπινοίας, ποῦ ἠκούσθη εἰς ὅλα τὰ κοινοβούλια τῶν ἐθνῶν πρότασις τοιαύτη, ὅταν χθὲς σεῖς ὑπεβάλετε καὶ ἀπεδέχθητε τὴν προτεραίαν τῶν ἀγονωτέρων καὶ ἀσκοπωτέρων διαπραγματεύσεων; *Ἡ βουλὴ ἀκούσασα τὸν πρωθυπουργὸν καὶ τὸν ἐκ Μεσολογίου βουλευτὴν*. . . . ἐξέφρασε τὴν μωροτέραν τῶν ἀποφάσεων, ἀξίαν τῷ ὄντι τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Φελλάχων.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ βασιλεία σας ἐγγίζει εἰς τὸ οἰκτρὸν τέλος οὐ εἶσθε ἀξιοὶ ἐρρίψατε ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατακλεισμὸν μωρολογημάτων· ἐπροστατεύσατε τὴν ἀνικανότητα,

την κακοήθειαν και αυτην την ηλιθιότητα δαπάναις του άτυχου τουτου εθνους· εδημιουργήσατε γενεάν δλόκληρον μωρολόγον και ηλίθιον ως σεις, κακοήθη ως σεις, ψευδοφιλότιμον και ανανδρον ως σεις, αλλά το εθνος φλεγμαινόμενον υπό των προαιωνίων πόθων του θέλει αποτινάξει· άφ' έαυτου την άγλήν της μωρίας σας, θέλει εδει ότι είσθε άπλοι κωμωδοποιοι, κατακυριεύσαντες το δικαίωμα του σκέπτεσθαι περί των άνωτάτων συμφερόντων του Κράτους, και θέλει παύσει την παράστασιν της κωμωδίας δια δράματα. Την ημέραν εκείνην δέν θά εδρητε μήτε συμπάθειαν, μήτε οίκτον, μήτε έλεος, θιάτι ή φαυλότης σας υπερηκόνησε και τά όρια του έλέους· και αυτη δέ ή μήνη σας θέλει καταδιωχθή υπό των έρών του εθνους, καθ' ου προσημασμένοι είστε τας άνηκέστους συμφοράς.

Λός του.

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ.

Τώρα π' αρχίζουν τα βουνα να ντύνονται με χιόνι,
Βαρεία βογκάει ο βοριάς, 'ετο σπῆτι μᾶς μαζώνει,
Και χάνοντας τον ήλιο της ή μυγαδαλιά ή καυμένη,
Πετάει τα νυφάτικα, και πέφτει και πεθαίνει,
'Από παντού ή άποκρηαίς τρέλλαίς μᾶς τριγυρνούνε,
Και προσωπίδα, έρωσ, χορός, μεθύσι, συμμαχοῦνε,
—Αλλοίμονο'ς τα χρήματα, 'ς τα πόδια, 'ς την καρδιά μας—
Τώρα, καλή μου άδελφή, μᾶς κρᾶζει ή γωνιά μας.
'Βλα με δυο λογάκια μας άγνά, γλυκά περίσσια
Νά ξεπλωθῆ τριγύρω μας βραδιά καλοκαιρίσσια.
Μοσάτο άέρι χλιαρό θε να χυθῆ ή χαρά μας,
Και γαλανός μας ουρανός τα πλούσια δνειρά μας.
Θᾶχ' ή βραδιά μας—τί θαρρείς;—κι' άστέρια και φεγγάρι.
Μά 'γω θε ναχω μοναχά, 'χι κι' εσύ, τῆ χάρι
Σε δυο ματάκια να θωρῶ των πρώτων τῆ λαμπράδα,
Και 'ς ένα πρόσωπο χλωμό του άλλου τῆ γλυκάδα . . .
Στα χείλη σου ένα μάλιστα ! πλανᾶται, τ' αντικρῶζω.

Τί θέλεις ; για τῆς 'Αποκρηαίς να ποῦμε ; δέν γνωρίζω
Γιατί έτούτη τῆ στιγμή μισῶ τῆν προσωπίδα . . .
'Η θέλεις να μιλήσουμε για τῆ φτωχή πατρίδα ;
Δε θέλει πιά τα λόγια μας, τα χέρια μας γυρεύει,
Και ή Βουλή μας μοναχά άκόμα ρητορεύει . . .
Τίποτε, τίποτ' άπ' αυτά ! δε θέλω παρά μόνο
Νά μου είπῆς, καθῶς τα λες, ένα παραμυθάκι
'Όσᾶν εκείνο πώλεγεσ τον περασμένο χρόνο,
Και έχασκε ποῦ σ' άκουγε το νῶ σου άδερφάκι.
'Ηταν τῆς 'Ηλιογέννητης, ποῦ μιᾶ λαμπρῆ γεννήθη,

Ποῦχε τον ήλιο πρόσωπο, και το φεγγάρι στήθη,
Ποῦ ή κακή της άδερφή τῆν πότισε φαρμάκι
Κι' έγινε ή ψυχούλα της λευκό περιστέρακι,
'Εκάθησε 'ς του βασιλιά το παραθύρι άγνάντια,
Κι' άπ' το κορμί του έπεφταν άντι φτερά διαμάντια . . .
Θά σέ άκούσω ήσυχα με μάλια τεντωμένα,
Γιατ' είν' ωραίο να γενῶ πάλι παιδί από σένα.
Τέτοιαις στιγμής, όπου κανείς γεμάτος εὔτυχια,
Ξαναγυρνᾶ 'ς τᾶ χρόνια του τᾶ παιδικά, τᾶ θεία,
Με ήλη τῆ συνείδησι τῆς άμορφῆς, ποῦ έχουν,
Χαμέναις μὴν άφίνουμε τέτοιαις στιγμής, να τρέχουν !

Βρύσις μ' άθάνατο νερό και με φτερούγια άτσια,
Αρακόντοι, βασιλόπουλα, πεντάμορφαις, παλάτια,
Λάμψι και μύρα 'ς τῆ φτωχή θα χύσουν καμαρά μας,
Κι' ή φλόγα ή σπιθόβολη ποῦ βγαίνει άπ' τῆ γωνιά μας
Θά μᾶς φανῆ 'ς τα μάτια μας τα μισουσταμένα
Καμιά Νεράϊδα σπλαγγχνική, με ρουχ' άστροσπαρμένα
Ποῦρθε για σέ, να τῆς είπῆς τί θέλεις, και να γένη,
Για σέ ποῦ τόσῳ είσαι καλή, και τόσῳ άδικημένη...

Κι' εγώ ποῦ τῶρ' από καιρό έχω καῦμό μεγάλο
Σ' ένα τραγοῦδι γελαστό παιδιάτικα να ψάλω
Τῆν πλάσι αυτῆ τῆ θαυμαστῆ π' άνθει 'ς τᾶ παραμύθια,
'Αποῦ τραγοῦδια θλιβερά μου δίνει ή αλήθεια,
Το κάθε σου γλυκόλογο ποῦ θα χτυπᾶ τ' αυτιά μου
Σ' ένα στιχάκι φτερωτό 'θα βγαίνῃ άπ' τῆν καρδιά μου,
—Λευκός άφρός του κύματος ποῦ σπάει 'ς τᾶ κροχιάλι—
Κι' άγάλια άγάλια 'ς το ξανθό τριγύρωσου κεφάλι
Θε να πετοῦνε άτακτα, θαμπά, μισοφκιασμένα,
Θε να τα βλέπω όλα μαζῆ, και πάλι ένα ένα
Θά φαίνονται, θα λάμπουνε, θα σβύνουν τα στιχάκια...

Και θᾶνε το τραγοῦδι μου γλυκό, σᾶν τα λακκάκια
Ποῦ δυο δροσάτα μάγουλα σφραγίζουν' τα γνωρίζεις...
— Γιατί, άγνή μου άδελφή, άμέσως κοκκινίζεις ;

Ναυπλιος.

Φρούλι.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

'Ο κ. Τρικούπης άγγέλλων από του βήματος της Βου-
λῆς ότι τότε μόνον θα σχηματίσῃ κυβέρνησιν όταν απο-
κτίσῃ τόσα ψήφους δέν ομοιάζει τους εκδότας άγγελίων
οίτινες σημειοῦσιν ότι τότε μόνον θα εκδοθῆ το άγγελόμο-
νον βιβλίον όταν ήγγραφῶσι τόσοι συνδρομηταί ;

ΒΟΥΛΗ.

'Η συνεδρεία αυτη ήν ή μόνη, καθ' ους διερχόμεθα και-
ρούς, ήτις επαξίως δύναται να καθέξῃ τας γραμμάς, τας
όποιας και ανατιθέμεθα αυτῆ. Τουλάχιστον έλέχθη μία α-
λήθεια και είδομεν την θέσιν της βουλῆς, έξαρτωμένης πά-
σης εκ των άλλων τῶς δπουρρικῶν, κατά Τρικούπην, ψή
φων. Δέν έθαυμάσαμεν δε ότι αυτομάτως και εν άκαρπῆ
έζητησίῃ ή άπόπειρ' αυτη του πολιτικού ζητήματος, άφου
γεννήτωρ και νεκροθάπτης του έγινετο ο Φιλήμων, λίαν
εὐλαθῶς προπέμφας αυτό εις τας βουλευτικᾶς καλλένδας,
δ' ενός άκρωσ έλεγειακού . . . ή βουλή άρκεσθεϊσα μετα-
βαίνει εις την ήμρησιαν διάταξιν. » Χωρίς δε να μειώσω-
μεν την έπιτυχίαν ήν έλαστος των πρωταγωνιστών της
παιζομένης κωμωδίας έπεδειξατο κατά την γενικήν ταύτην
πρόβαν, ομολογοῦμεν ότι ο κ. Μεσσνηζης—μεθ' όλον τον
βῆχα της βουλῆς, πράγμα, οπερ συμβαίνει οσάκις ο κ. Μεσ-
σνηζης δμιλει, ωσανει να την κρυώνῃ—υπερέβαλε πάντας,
διότι ή βουλή—ει της συγκινήσεως βεβαίως—σχεδόν πάσα
έκινῶθη. Και ομως ο κ. Μεσσνηζης δέν ώμίλησε ψυχρό-
τερον του κ. Δεληγιάννη, του όποιου ομως την ψυχρότητα
δεν μόνον δικαιολογεί, ή έλλειψις της σουμάδας.

Διά να πιστεύσητε ότι ή συνεδρεία αυτη ήν αληθῶς πρω-
τοφανῆς, οᾶς λέγομεν και τουτο ότι, οι δυο έξάδελφοι
(Πετμεζάδες) παρεκάθηοντο και ο Κουμουνοδουρος δέν έμει-
δία.

'Αξιοσημείωτος ήν και ή μετάβασις από της μίας εις άλλ-
λην μαγαπορτιλᾶν, την καλαμίδειον, καθ' ήν ο κ. Παπα-
μιχαλόπουλος υπόπτως άγωνιζόμενος ύπερ του Καλαμίδα
κατηγορεῖ των υπαλλήλων του κ. Σωτηροπούλου, άποκα-
λῶν τον άντεισαγγελέα Παλαμᾶν μωρόν και λυπούμενον,
διότι διατηρεῖ αυτόν ετι εν τῆ ύπηρεσίᾳ, ένῶ ο Σωτηρό-
πουλος άφετέρου δια μορφασμοῦ εκπλήσσειται άπορών και
αυτός πῶς ο συνάδελφός του διατηρεῖ εις την ύπηρεσίαν υ-
παλλήλους ως τον Καλαμίδα. Και οὔτω ο εις κατηγορεῖ
του άλλου, οίγει πειρώμενοι να πλύνωσιν άλλήλους δια
της ιδίας των λάσπης. 'Αλλ' ότι οὔδῃ καν τον κόψτει τον
κ. ύπουργόν των 'Βσωτερικῶν, αν εις νομάρχης του πλαστο-
γραφῆ, το απέδειξεν δια της άφελεσάτης του εκείνης προς
τον κ. 'Αθ. Πετμεζᾶν άπαντήσεως : «Τί να τον κάνω λοι-
πόν, να τον κόψω ; » Γενικῶς οᾶως φαίνεται ότι το πρᾶ-
μα δέν κάμνει τόσην έντύπωσιν εις την βουλήν, της όποιας
το πλείστον μέρος έχει εῖως πειραν της έντίμου ταύτης
παιδείας—διότι δέν θέλομεν να προσβάλλωμεν τους κ.κ.
βουλευτάς—και τουτο έξάγομεν εκ των ανταλλαγέντω
μεταξῦ των κ.κ. Βουδούρη, Φλογαίτου και άλλων, καθ' α ο
μέν Βουδούρης απέδειξε τον Φλογαίτην επίσης πλαστογρά-
φον, ο δε Φλογαίτης τον Βουδούρην συμπράκτορά του.
Πῶς οᾶς φαίνονται ; 'Ημεις μόνον γελωμεν, διότι οὔδε-
μίαν αίσιωτέραν τρέφομεν περι της βουλῆς μας έλπίδα.

Νάτος.

ΥΠΟΜΟΝΗ.

Στόπ ρόπερ, μᾶς φωνάζουν, και πάλι εις τα ίδια,
Καινούρια εις την Πόλι άνοίγεται σκηνή,
'Ο Γκόσσεν θε να κάμη κανένα δυο ταξείδια,
Μά έχετε για όλα όλιγ' ύπομονή.
Θά γίνῃ ο,τι πρέπει και είναι δυνατό,
'Αλλά με το κολάι . . . άς ήνα: πιά κι' αυτό.

'Υπομονή όλίγη, έλευθεροι και σκιάδοι,
Γιατί νομίζω λείει και μία παροιμία,
Πῶς όποιος τρέχει πάντα καμιά φορά σκοντάβει...
Ποτε καλό δέν φέρνει, Πανέλληνες, ή βία.
Και ο Χριστός μας ειπε, προτου ν' άναστηθῆ,
Πῶς όποιος ύπομένει ως τέλος θα σωθῆ.

'Υπομονή . . . του Μάρτη θέρουον τα χελιδόνια,
Θά έλθῃ ή μεγάλη της Δαύρας έορτή,
'Ο ποιητής μας πάλι θα σκούξῃ τα μιλιόνια,
Και στιχοι του πολέμου θα πέσουν 'στο χαρτί.
Και ομως με ειρήνη ο Μάρτης θα περνᾶ,
Με στρείδια, με χταπόδια και σαρακοστιανά.

Θάλθῃ και ο 'Απρίλης, θα πρασινίσ' ή φτέρη,
Θά 'βγουν' ή άγκινάραις, τα φρέσκα τα κουκιά,
Κι' εῖως άκόμη τότε για των 'Ρωμηῶν τα μέρη
Θά συζητοῦν οι Φράγκοι μαζι με την Τουρκία.
Θά έλθῃ και ο Μᾶης, μα τότε πιά θαρρῶ
Δέν θ'άχομ' άπ' το γλέντι για πόλεμο καιρό.

'Αν 'στην πολλή τους φόρξ και εις το νταίλικι
Οί 'Ελληνες δέν ειχαν ύπομονή και τόση,
Κάθε στιγμή θα 'σέρναν της σπάθαις άπ' τῆ θήκη,
Και τότε ποῖς 'μποροῦσε τον κόσμο να γλυτώσῃ.
Μά εῖξενε ή φύσις τί έχει να γενῆ,
Και εδῶσε τῆ φούρξα με την ύπομονή.

'Υπομονή άγία, 'Ελληνική θεότης !
Αυτῆ το μαρασμό μας, την γύμνια μας σκεπάζει . . .
'Ας κάψουμε λαμπάδες χρυσαῖς εις το βωμό της,
Γιατί αυτῆ το εθνος και σώζει και δοξάζει.
Προσκύνα την Θεά μας και συ, παλητοουρκιά,
Αυτῆ σε σώζει μόνο, και όχι ή Φραγκιά.

Souris

ΧΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ.

Ἡ ἰδέα τῆς κυρίας Μελά ἦτο χαριστάτη· ἐκρυπτεν ἐντὸς αὐτῆς τὸν πυρῆνα τῆς ἐπιτυχίας. Ἐπὶ τέλους εἶναι ὥραϊον καὶ ἀπαξ ἀκόμα τοῦ ἔτους ὁ μὲν ἀνὴρ ἡ ἀποδόλη τὴν κολασμένην μαύρην ἐνδυμασίαν του καὶ ἡ γυνὴ τὴν κούκλικην ἰδικὴν τῆς ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος εἰς τὰ γραφικὰ τοῦ μεσαιῶνος ἐνδύματα ἢ τὰς εἰκονικὰς στολὰς ἄλλων ἠθῶν καὶ κλιμάτων. Καὶ ὅμως! ἐν χορῶ ἑλληνικῶ μετῆμφιεσμένων δὲν ἐφάνη οὔτε ἡ χλαμὺς τὴν ὅποιαν ἔφερον ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὸ ἱμάτιον ὑπ' ὃ διαφαίνοντο τὰ γλυπτικά τῆς Ἀσπασίας ἢ τῆς Φρύνης κάλλι. Οἱ Ἀλκιβιάδαι μας ἐπροτίμησαν νὰ φανῶσιν Μαρκήσιοι ἢ Φορτούνιοι καὶ αἱ Ἀσπασίαι μας soubrettes ἢ ψαροπούλαι, κανεὶς δὲ καὶ καμμία δὲν εἶχε τὴν τόλμην μιᾶς φανομηρίδος ἢ μιᾶς χλαμύδος!

Τί Ἑλληνες καὶ τί Ἑλληνίδες!

Αἱ αἰθούσαι τοῦ κυρίου Μελά ἀπεδείχθησαν αἱ εἰδικώτεραι διὰ χορὸν αἰθούσαι. Τὸ δεύτερον πάτωμα ἐκ πέντε αἰθουσῶν ἐν συγκοινωνίᾳ ἀποτελούμενον καὶ ἐν σχήματι Π παρῆδιδον εἰς τοὺς ἐλαφρόποδας χορευτὰς καὶ τὰς ἑυκνήμιδας χορευτριάς στάδιον καὶ διαυλον μάλιστα πρὸς χορὸν ἀναπεπταμένον, ἐπιτρέποντα τὴν ἀνάπτωσιν ὅλου τοῦ κάλλους καὶ τῶν θεληγῶν εἰς τὰ ἐλαφρὰ καὶ ἀερόπτερα τῶν ὄρχηστῶν σώματα. Ὅπως κατήνησαν οἱ χοροὶ ἐν ταῖς στενογῶροις ἀθηναϊκαῖς αἰθούσαις, ὅπου ἡ φιλοτιμία τοῦ οἰκοδεσπότου διαθρύπτεται, ὅταν ὄλ' αἰ Ἀθηναῖς συμπαραστῶσιν ἐκεῖ, ὁμοιάζουσι μερικὰς ἀστρονομικὰς κινήσεις, καθαραὶ περὶ τὸν ἴδιον ἀξονα περιφοραί, αἱ ὅποιαι ἐμοῦ τοῦλάχιστον κινουσι χονδροειδέστατον γέλωτα καὶ οἶκτον.

Αἱ προσκλήσεις ἦσαν τόσον ἀφθονοί, ὥστε χαριστάτα ἐλέγηθαι ὅτι ὡς ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῇ ἐπιτρατεῖᾳ καὶ ἡ οἰκοδέσποινα ἐν τῷ χορῶ προσεκάλεσεν ὅλας τὰς ἡλικίας. Εἰς ἐν τούτοις τὰς ἐταξινόμεσεν εἰς τρεῖς κυρίας τάξεις, εἰς τὴν τῶν παιδιῶν, τῶν ἐφήβων καὶ τῶν ἀπομάχων, ὡς νὰ ἐλέγομεν κληρούχους, ἐπιστράτους καὶ ἐθνοφρουράν. Ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἀνάμικτος, συναγκωνιζόμενος, μετῆμφιεσμένος, λαμπρὸς, ἀρτι ἐξεληθὼν τοῦ Κομμωτηρίου ἢ τοῦ Κουρείου, ἔστιν ὅτε καὶ τοῦ Νιπτήρος, ὑπὸ ἀπλετον φῶς, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἣν ἰθάρυνον τόσαι ἀναπνοαὶ καὶ τόσα ἀπὸ ἐπιδερμίδων καὶ μανδηλίων ἀρώματα* περιεργαζόμενον τὸ ἐ. φύλον ὑπὸ τοῦ ἄλλου, ἀναγνωρίζόμενον, μισούμενον, ἀγαπώμενον, κολαζόμενον, πειραζόμενον* τόσα αἰσθήματα τὰ ὅποια ἐπώζοντο, ἰθερμαίνοντο, συνεκρούοντο* τόσαι φιλοδοξίαι καταπατούμεναι, ἰκανοποιούμεναι* τόσα πτερὰ, ταινίαι, ἄθη, μεταξοτά, φροῦ-φροῦ, ἀδάμαντες, σκαρπίνια καινουργῆ ὅλα, ἀναδιδόντα ὄσμην Ζωϊτοπούλου ἢ Καρδαμίτση* κωδωνίσκοι, ψιμίθια, πῖλοι ὅλων τῶν εἰδῶν, παντοειδῆ καλύμματα, παραμόρφώσεις τῶν προσώπων, ἐπιδείξεις, ἐκδηλώσεις* τόσαι προδοσίαι ἐν τῇ μεθυστικῇ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρᾳ μυστικῶν δραμάτων-Κομμωτηρίων καὶ ἐπὶ τῶν προδοσιῶν σχόλια, ψιθυρίμοι, κρυφοὶ γέλωτες* τόσαι ἔγκραταιψις καὶ μέχρι λειποθυμίας ἐκστάσεις προικοθηρίας, ἀπέναντι τῆς προσφιλοῦς* στιγμιαία κατασκευὴ δνεύρων ἐπὶ θεμελίων νεφελῶν καὶ παρὰ μίαν νετοκαμψίαν πετώσεις

ἐλεσιναι ἀπὸ τῶν δνεύρων-θρόνων* τόση βλακεία ἀποκρυπταλλωμένη εἰς θαμποὺς ὀφθαλμοὺς, διακεχυμένη εἰς ἄχρουν ἐπιδερμίδα ἢ πορφυρομένη κατὰ τεμάχια παρεῖδων* τόση ὄσμὴ κτήνους ἀποπνεομένη ὑπὸ γυναικείου λίπους ἀναισθητικῶς συρομένου ὑπὸ ἀχθοφορικῶν βραχιόνων ἐν βαρέως κυλινδουμένην στροβίλῳ* καὶ αἱ φωναὶ καὶ τὰ πηδήματα τῶν μικρῶν ἀγγέλων μακρὰν ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν γυναικῶν, μακρὰν τῆς ἡλικίας τῶν παιδιῶν καὶ ὅμως θερμοαινομένων καὶ αὐτῶν ἐν μέσῳ τῆς γυναικείδος ἐκείνης ἀτμοσφαίρας ἥτις ὡς σάκχαρις βράζουσα ἐκλύει θερμοὺς ἀτμούς* ὅλον αὐτὸ τὸ ποικίλον μωσαϊκὸν μίαν ὅλην ἀποτελοῦν εἰκόνα, εὐρεῖαν σύνθεσιν συμπλεγμάτων ἀνευ οὐδενὸς ῥυθμοῦ, ἀρμονίας ἢ ἐνότητος* ἰδιότροπον συμβολὴν ἀσχημίζε καὶ κάλλους, αἰθέρος καὶ γῆς, πεζότητος καὶ δνεύρου, γρασιδίου καὶ ἄνθους* εἰκόνα ἥς τὰ μέρη φεύγουν, ἐπανερχονται, ἐξαφανίζονται, συζεύγνυνται, ἀποχωροῦσιν, ἐλκύονται, στροβιλίζονται, σαλακωνεῦνται, ἐν τρέλλᾳ, ἐν θερμότητι, ἐν ψύχει, ἐν χιόνι—ἰδοὺ τί ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἦτο ὁ χορὸς αὐτὸς, ἐξιδανικεούμενος ὑπὸ τὴν ἐπιβροτὴν τῆς κυανῆς μαγικῆς μου μελάνης.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις περὶ τὴν θιν πρῶτην ὥραν εἰς πτωματικὴν μεταβαλλομένη ἀκίνησιαν, τὴν ὅποιαν μόλις σείουσιν ὠχραὶ ἐκλάμψεις ἐσθεσμένων δνεύρων, ἀνιαραὶ αἰσθήσεις κόπου, ἀλγυδόνων, ἀπογοητεύσεως, χασμακμάτων καὶ ὕπνου.

Βίος!

Καὶ ἐν λεπτομερείαις:

Βλέπω μίαν χλωμὴν μὲ ἀνάστημα ὑποσχόμενον ἀνάπτωσιν λεύκης, γλυκεῖς καστανοὺς ὀφθαλμοὺς, κόκκινην ἐσθῆτα μὲ κυανὰς γραμμάς, καὶ ὥραϊον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μαργαριτοκέντητον διάδημα. Εἶναι ῥωσσίς χωρική, ἔχει τὴν ἀφέλειαν χωρική, ἀλλ' εἶναι ἥμισυ χωρική, ὡς λεπτὴ λευκὴ ἀνεμώνη τοῦ γυναικείου ἀθηναϊκοῦ ἀγροῦ.

Ψαῖά μου ζηλεμένη μὲ τὸ καμάρι σου
Χαρά σ' εἶ παλληκάρι ποῦ γίνῃ ψάρι σου*
Μὰ πείαζε τὰ δίγυρα καὶ τὰ πλεμάτια σου*
Ἐσὺ δταν ψαρευθῇς θάνατον τὰ μάτια σου.

Καὶ μόνον τὰ μάτια; Ἀλλὰ ὁ κύκνειος ἐκείνος κόλπος ἄξιος θεοῦ μεταβαλλομένου εἰς χρυσοῦν βροχὴν; Εἶναι ἡ ἀρτιμελὴς δεσποινὴς ψαροπούλα, κόκκινα μὲ κυανὰ ντυμένη, ἐπὶ κεφαλῆς κόκκινον πλεκτὸν σκουφον. Ὅσο τὴν ἐβλεπα, τόσον ἐκυκλοφόρει εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου ὡς σιδηρόδρομος ἡ ἰδέα τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τὰ χεῖλη μου μυστικῶς ἔψαλλον:

Μὰς καρτερεῖ ἡ βαρκοῦλα
Σ' τὴν ἔρημ ἀπρογιαλιά.

* Ἄς εἶναι* δὲν τὴν κλέπτομεν.

Ἦ! μία ντυμένη Τρέλλα. Ὅλα τὰ χρώματα ὅσα τρέλλος χρωστῆ ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ ἐπάνω τῆς καὶ πληθὸς κουδουνακία, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς πιλίδιον ῥιγκολέτου. Ἀλλ' ἦτο τρέλλα; Ἐδῶ τὰ γούστα μερίζονται. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ποσότητος εἶναι ὑπὲρ αὐτῆς* παρὰ τὸ σὺνηθες τῆς τρέλλας ἥτις εἶναι ἰσχνή, κατεσκληκυῖα, ἡ Folie αὐτῆ ἠδύνατο νὰ πλάσῃ τρεῖς αἰθερίας καὶ νὰ τῆς μείνῃ πάλιν ἀρκετὴ σάρξ.

Εἰς τὴν ὠνόμασε προσωποποιημένην Φρόνησιν:

Ἀλλ' εἴμεθα ὕλισται* μολονότι ἀγαπῶμεν τὰς λεπτὰς διὰ τοῦτο ἰστάμενοι πρὸ τῆς Τρέλλας λέγομεν εἰς τὸ ἐγὼ μας:

Μὴ σὲ μέλει* κῆτα τὰ
Τρέλλα εἶναι γεμάτα
Δίσο' εἰ γῆ γλυκύτατα:
Ἐρωτας καὶ νυατά.

Μία Φαντασία. Καλλονὴ ἀνοιξέως. Ἐνδυμα χωρικής τρίχρουν, λευκὸν, κυανοῦν καὶ κόκκινον. Ἡδύνατό τις νὰ τὴν λάβῃ ὡς σημαίαν τοῦ ἔρωτος. Τὴν πολιορκοῦν πολλοί* ἢ πτωχὴ! ἄγνοεῖ ἂν πολιορκοῦν τὸ κάλλος ἢ τὴν προικὰ τῆς! Ἠξίζεν ἓνα Ἀδωνιν καὶ τὴν θυμιατίζουσαν κανδυλανάπτει!

Δύο γαλακτοπώλιδες. Πωλοῦν ὅτι ἔχουν: τὸ γάλα των, διότι εἶναι λευκαί. Μία γειτόνισσά μου θὰ ἐπώλει τὸν παράδεισον τὸν ὅποιον ἔχει κρυμμένον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἡ ἰδικὴ μου τὴν Κόλασιν μὲ τὴν ὅποιαν ἔχει γεμίσει τοὺς ἰδικούς τῆς.

Μία Γιαννιώτισσα, μὲ βυσσινόχρουν μηλωτὴν, στραβὸ χρυσοκέντητον φεσάκι ἐπὶ κεφαλῆς καὶ κυανοῦν ἐπὶ τοῦ στήθους πέπλον.

Ἡ κτριὰ χαρούμενη τὰ φύλλα τῆς ἀνοίγει
Ἐρωτευμένη τὰ θωρεῖ καὶ μὲ τὴ μυρωδιά τῆς
Τῆς βίχγει χαιρετίσματα καὶ τὴν καλημερίζει.

— Αὐτὴ ἡ Γιαννιώτισσα δὲν ἔχει τίποτε πολεμικὸν ἐπάνω τῆς! Τί διάβολο! περιμένει χωρὶς πόλεμον νὰ τὴν πάρουνε.

Ἦ! ὦ! ὦ! Ἡ Καρούτις εἰς Jockay μεταμορφωμένη! Δὲν εἶναι θηριοδασματῆς, ἀλλὰ μεταβάλλει τοὺς ἀνθρώπους εἰς θηρία. Πλήρης γυνὴ καὶ ἀληθὴς ἐνδυμασία γυναικός. Ὅλον τὸ παράστημά τῆς προκαλεῖ πάλιν. Γυνὴ μὴ παλαιούσα εἶναι γυνὴ χῆν.

Ἰδοὺ ἡ περιβολὴ τῆς. Ἐσθῆς βραχιεῖα, ἀφίνουσα ἐλευθέραν διόδον εἰς ὑποδήματα ἰπποτοῦ, χρώματα τῆς Ὀξφόρδης λευκοκύανα, ἐπενδύτης ἀνδρικός χρώματος οὐρανὶ μὲ γραμμάς λευκὰς καὶ ἐπὶ τῆς πλουσίας τῆς κόμης κασκέτο.

Τί τῆς ἔλειπεν; Εἰς ἵππος* ἀλλ' ἀντὶ ἵππου τῇ προσεφέροντο πολλοὶ ὄνοι.

Ψυχὴ ἐκ τῶν ὠραιότερων* ἐνδυμασία Ψαροπούλας* κόκκινα δίκτυα* δὲν ξεύρω τί συλλαμβάνουν αὐτὰ, γνωρίζω ὅμως τὰ πατρικά τῆς δίκτυα, τὰ ὅποια κατορθοῦν καὶ πιάνουν νερὸ τοῦ δήμου.

Μία παρωδία Δήμητρος... Ma non guarda é passa.

Αἱ γυναῖκες θέλουν νὰ φαίνωνται ὅτι εἶναι. Δὲν λέγω ἀλήθειαν, δεσποινὴς Μάγισσα; Ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς ὡς τὸ αἷμά μου ἐσθῆτός σου βλέπω διὰ σύρματος κεντημένον τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τὰ ἀστρα, τὰ ζώδια. Δι' ὀλίγας στιγμὰς εἰσθε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δι' ἡμᾶς τοὺς ἥρωας τῶν φρενοκομείων, οἵτινες εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας βλέπομεν τὸν Ἐσπερον καὶ τὸν Ἐωσφόρον, εἰς τὴν ξανθὴν σας κόμην χρυσοῦν κομητήν, τὸν γαλαξίαν εἰς τὸν λαίμῳ σας καὶ τὸ σύμπαν εἰς τὸ σύμπαν σας.

Καὶ ἔπειτα; Γινόμεθα καλὰ, χάριν εἰς τὴν θεραπευτικὴν τοῦ Δόκτορος Γάμου. Τὰ ὠραῖά μας ὄνειρα ἐξαφανίζονται ἐν πρὸς ἐν καὶ μένετε τὸ ἀντίτυπόν μας, ὀλίγον μαλακώτερον, ὀλίγον ῥοδινώτερον, περιβεβλημένον τὰ λινὰ του καὶ τὰ μεταξωτά του.

* Ὑπαγε εἰς τὸ καλὸν, μάγισσα, καὶ ὅταν καθ' ὁδὸν μὲ συναντᾷς, μάγευέ με, μὰ γευέ με καὶ καμμία φορὰ.

Ἦ! Ἡ Bohémienne! Ἡ ἀδυναμία μου ὅταν τὴν συναντῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ ἀδυναμία τῆς ὅταν δὲν τὴν συναντῶ πουθενά. Παιζε τὸ ντέρι σου, ἀβρά Βοημίς, ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ λαλήσῃ διὰ σὲ καὶ διὰ τὸ ντέρι σου.

* Ἄ! Bayadère! πόσον μεγάλην θὰ ἔχῃς τὴν καρδίαν διὰ νὰ ὑποφέρῃς ἓνα σαχλὸν, Ἑλληνα ἐν Παρισίοις καὶ Γερμανὸν ἐν Ἀθήναις! Ἄν τὸν ἐβλεπες εἰς τὸ Καφενεῖον Γιαννοπούλου πίνοντα τρεῖς καφέδες μετὰ σταγόνων ρουμιόου ἀντὶ δαίπνου, τὸ ὅποιον θὰ σοῦ λέγει ὅτι κάμνει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων!

Καλῶς τὴν, Καλῶς τὴν, τὴν Χιόνα! Τὸ Μὴ Χάνεσαι Σὲ ἔψαλεν ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ ἐνδόξου Κεσμέ τοῦ Ἰμβρίου. Αὐτὰ ἔχουν, κόρη μου, οἱ ἀϊδοί. Δὲν φροντίζουν οἱ ἀκαλλαισθητοὶ διὰ τὰ ὄνοματά των.

Τί σὲ ἔπαισε τὸ πτηνὸν, θερμὴ μου χιὼν, καὶ τὸ ἐκρέμασε πτώμα ἀπὸ τὴν ἀργυρᾶν σου ζώνην, ὡς ὁ Ἀχιλλεύς ἔσυρε τὸν Ἐκτορα νεκρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρματός του;

* Ἡθελες νὰ δεῖξῃς ὅτι τοιαύτη τοὺς περιμένει τύχη ὅσοι τολμήσουν νὰ παίξουν χιονιαῖς μαζὺ σου; Τί τρομεραὶ εἶσθε αἱ γυναῖκες; Σφάζετε, καίετε, δροῦτε, αἰχμαλωτίζετε. Ἄν θέλετε, θὰ κατεκᾶτε καὶ τὴν Πόλιν* ἀλλὰ δὲν θέλετε.

* Ἡ μικρά, ἡ λεπτή, ἡ ἰσχνή, ἡ γαλλίς, ἑλληνίς καὶ σὺλφις Périchole. Die Eine, die Kleine, die Feine, die Reine!

Τί νά τῆς ποῦμε! Elle grandira, elle grandira, parce qu'elle est . . . Τί εἶναι; Πτηνὸν ἢ κορασίς;

Ἐπὶ τέλους! Ἴδου καὶ μία κόρη τῆς σχολῆς μου. Εἶναι δὲ ἡ σχολή μου, ἀγαπᾶται καὶ μὴ Κυρία, σχολή γυνῆ, δηλαδὴ κλασική, ἀρχαία. Ἀγαπᾶ τὴν ἀλήθειαν ἢ ὑπότις εἶναι γυνή. Μισεῖ τὸ ἔνδυμα, τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκρισία. Ἀναστρέφεται μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων καὶ εὐφραίνεται. Ὄχι ἀπέναντι αὐτῆς αἰωνίως μίαν φωτογραφίαν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἢ μόνον τὸ κάτω μέρος ἀτημολήτως καὶ ἔτοιμος νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς καλύπτει εἰς πέπλος. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κόρη εἶναι ἐνδεδυμένη εἰς page. Περὶ αὐτῆς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπῃ τις:

Que lorsqu' on voit le pied, la jambe se devine;

διότι ἡ στερεὰ κνήμη ὑπὸ τὴν μεταξωτὴν τῆς μάλιαν διεγράφεται ὅλη περικαλλῆς. Εἶναι μαθήτρια τοῦ Μυσῆ καὶ θὰ ἐπανελάβε πολλὰκις πονηρῶς μειδίωσα τοὺς παραδεισίους ἀτίχους:

Dans un objet aimé qu'est-ce donc que l'on aime?
Est-ce du taffetas on du papier gommé?
Est-ce un bracelet d'or, un peigne parfumé?
Non, ce qu'on aime en vous, madame, c'est vous même.

Λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς στίχους τοὺς ξέρω κ' ἐγὼ ἀπ' ἔξω, τίς οἶδε ἂν δὲν τοὺς ἀπεστηθίσαμε μαζύ. Ἀλλὰ καὶ τί κρῖμα εἶναι μόνον τοὺς στίχους ἀπεστηθίσαμεν!

Περὶ τῶν μὴ μετμεμφισμένων δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω λόγον, διότι ὄφειλον νὰ μετμεμφισθοῦν. θὰ ἐξαιρέσω ὅμως δύο χρυσοῦλας, ἐκ τῶν ὁποίων ἂν ἦτο ἡ μία βασίλισσα, ἢ ἄλλη βεβαίως ἀντιβασίλισσα. Περὶ τῆς τελευταίας ἐγράφησαν οἱ θερμοὶ ὡς φλόγες τῆς Κολάσεως στίχοι:

Μὰ βλέπω Σατανᾶ ἀγγελοκαμωμένο
Ποῦ σ' τῶν ματιῶν του μὲ τραβᾷ τὸν Ἄδῃ νὰ μὲ χῶσῃ.

Τί; Ὁ δὲλον καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ μετμεμφισμοὶ περιγραφῆν; Δὲν ὑπέρπεσθε! Περιμείνατε νὰ καταβοῦν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν δημοσιογραφίαν — καὶ τὸ γελοῖον αὐτὸ ἐπάγγελμα εἶναι δι' αὐτὰς προωρισμένον — καὶ τότε κατὰ λόγον φυσικὸν καὶ σαρκικὸν θὰ ἀξιοῦνται καὶ οἱ ἰδιοὶ σας μετμεμφισμοὶ ποιητικωτάτων περιγραφῶν. Ἐμὲ, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι Δεληγιάννης.

Περὶ δύο φοβερῶν μαρκισίων δὲν ἀντέγω, θὰ κάμω λόγον. Εἶναι δίδυμοι, ἂν καὶ ὁ ἕνας εἶναι ξανθὸς ὡς νεροκόλκωτο καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος ὡς μελιτζάνα· δὲν πειράζει, τοὺς ἐγέννησε τὴν αὐτὴν στιγμήν ἢ μήτηρ των Βλακεία. Ὅταν γελᾷ ὁ ἕνας, ἔσπε βεβαίως ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐγέλασαν ὁ ἄλλος καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γελᾷ καὶ αὐτός. Εἰς τὰς συ-

ναστρόφας εἶναι πάντοτε μαζύ, ὡς δύο ἡμισφαίρια ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κόσμου. Καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ προικῶν καὶ καρδιῶν. Δέχονται ὅμως καὶ σηκοτάκια, διότι τὸ γουστό των εἶναι γουστόν μαλτέζων. Καὶ οἱ δύο θὰ ἦσαν κάλλι-στοὶ κουρεῖς· ἔχουσι τοῦλάχιστον τὸ μειδιάμα των.

Οἱ κουρεῖς αὐτοὶ ἦσαν εἰς τὸν χορὸν Μαρκήσιου. Pfui!

Δὲν θέλω νὰ τελειώσω κακολογῶν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ σηματοματαρίου μου διὰ γλαφυρῶν χαρακτηριστῶν εἶναι γραμμένον τὸ ὄνομα τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τοῦ οἰκοδεσπότη, οἵτινες ὄλον αὐτὸν τὸν κόσμον τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἴσης προσηνεῖας καὶ αἱ περιποιήσεις των ἀπέπνεον διηνεκῆ χάριν καὶ ἐνεστάλαζον θαλερὰς εὐχαριστίας.

Vireloque.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Εἰς τῆς Κυρίας Μελᾶ)

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φτάνουε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαβόλισσαις, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια;

Ἡμέρ', ἀπόγευμα, Κυριακή!
Μέσα σὲ πλούσιο λαμπρὸ σαλῶνι
Δὲς πῶς χορεύουε 'ς τὴ μουσική
Μικροὶ ἀγγέλοι μας, μικροὶ δαιμόνοι.

Σὲ κάθε μάγουλο, κάθε ματιὰ,
Ἄλλοις, λύχνος τους, ἀκτίνες χόνοι·
Τοῦ ὑπνου ὁ ἄγγελος καμμιὰ νυκτιὰ
Ἄπ' τὰ φτερούγια του δὲν τὰ μακρύνει.

Εἶναι λαλήματα γλυκῶν πουλιῶν
Ἄτι προφέρουε τ' ἀγνά τους χεῖλια·
Πῶς ἀγρευούουε 'ς τὸ κοιλιδιῶν,
Καὶ πῶς ποζάρουε εἰς τὴν καρτερίλλα.

Ἄτι μαλώματα, καὶ τί σκουντιαῖς,
Κλάψες, παράπονα, φωναῖς, καυγάδες!
Τέτοις: νὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς νυχτιαῖς,
Καὶ αἱ μᾶς ἐλείπαν ἢ φρονιμάδες,

Τὰ ψιττακίσματα τὰ περιττὰ,
Ποῦ μᾶς ἐφόρτωσεν ἡ κοινωνία!
Σεμνότης ψεύτικη, καὶ μετρητὰ
Λόγια, καὶ . . . σῶσέ μας, ὑποκρισία!

Τί σεματάκια! τί décolletés!
Τί στήθη ἡμύριστα, σὰ μπομπουκάκια·
Αἱ πρώται ἀνοίξεις των εἶναι αὐταῖ.
Πετοῦνε ξέσκεπα τὰ ποδαράκια,

Ποῦ θάμπουν αὔριο σὲ μιὰ οὐρὰ
Σὰν 'ς τὸ χαρέμι τους ἡ Τουρκοπούλαις,
Θὰ ξεμουτίζουε καμμιὰ φορὰ
Καὶ θὰ μᾶς πιάνουε κρυφαῖς τρεμούλαις.

Θαμπὸ τὸ μάτι μου ἀνοιγοκλεῖ·
Κοστούμια πλούσια ὄλουθε ἄρισται.
Ἰππόται, μάγερροι, fleuristes, folies,
Νὰ καὶ χανούμισες, καὶ μιά... ὀδαλλοχη!

Εἶν' ἡ βασίλισσα! τὴν ἠδονὴ
Τὴ σέρνει μάσκα πηκῆς ἢ ἀθώτης!
Μικρὴ μου, πρόσμενε, καὶ θὰ γενῆ,
Μιὰ μέρα ἢ δευτέρα μάσκα τῆς πρώτης...

Ἄλλοις ἔδουε, ἀναχωροῦν,
Ἡ μητερούλες των τὰ καρτεροῦνε,
Σταῖς ἀγκαλοῦλες των αὐτὰ γλυστροῦν,
Κι' ἐκείναις γέρνουε, καὶ τὰ φιλοῦνε.

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φτάνουε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαβόλισσαις, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια;

Ἄλλοις χορεύουε, κρυφὰ, ψηλὰ,
Ἄλλοις στίκεται καὶ τὰ κιαλάρει,
Τρεῖς τὰ χεῖρια του, πικρογελαῖ,
. . . καὶ τ' ἀγκυζάρει.

Πόσοι θὰ νιώσατε μετὰ καιρὸ
Φωτιὰ ἀπόκρυφη, μικροὶ μου ἰππόται!
Θὰ νὰ θυμώσατε ἕνα χορὸ,
Θὰ ψιθυρίζετε: «ἄχ! ἀπὸ τότε . . .»

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φτάνουε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαβόλισσαις, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια;

Κωστής.

ΧΟΡΟΣ ΣΕΡΠΙΕΡΗ.

Φίλε Μὲτ' Ἄνεσσαι,

Καταχώρισον σὲ παρακαλῶ τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίες ἢ μᾶλλον κουκουσουρέματα τοῦ χθεσίου χοροῦ, διότι αὐτὰ εἶνε τῶρα τῆς ἐποχῆς.

«Μὲ μαλλιά πουδραρισμένα»

Τοιοῦτον ἦτο τὸ σύνθημα τῶν ἐν τῷ χορῷ τῆς Κυρίας

Σερπιέρη κληθεισῶν κυριῶν, ἦτοι νὰ φέρωσιν ὄλαι κόμην κεκονιαμένην, νὰ ἐμφανισθῶσιν ὡς μαρκήσιαι, ὡς γενικῶς λέγεται.

Ἦτον ὄντως ἐκ τῶν λαμπροτέρων χορῶν ὁ χθεσινός. Ἀπὸ τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισείας ἤρξατο συρρέων ἄθροος ὁ ἐκλεκτός τῶν Ἀθηνῶν κόσμος εἰς τὸ μέγαρον Σερπιέρη ἐν τῷ προδρόμῳ τοῦ ὁποῦ ἡ εὐγενὴς οἰκοδεσποῖνα πολυτελεστάτην μέλαιναν ἐσθῆτα φέρουσα καὶ ἀνθοδέσμην εἰς χεῖρας κρατοῦσα ὑπεδέχτο προσηνεστάτα τοὺς πολυπληθεῖς κεκλημένους οἵτινες διεχόντο εἰς τὰ καλλιτεχνικῶς καὶ λίαν φιλοκάλως δισκευασμένα εὐρέα δωμάτια τῆς πολυτελοῦς καὶ καταφωτιστοῦ οἰκίας.

Αἱ κυρία ἅπασαι ἔφερον ἐσθῆτας βαρυτίμου καὶ ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, καὶ τῶν μὴ ἔχουσῶν ἀνάγκην κονιάσεως, τοῦ βαφῆως χρόνου προλαβόντος ἤδη νὰ τὰς πουδραῖς, κόμην κεκονιαμένην, τινὲς δὲ ὑπόχρυσον. Ὁμολογοῦμεν ὅτι εἰς τὰς περισσοτέρας τὸ λεύκωμα τοῦτο τῆς κεφαλῆς ἐπήρθησεν τὴν χάριν, ἀλλ' εἰς τινὰς ἠλάττωσεν αὐτὴν, καὶ καθίστα ταύτας πολὺ ἠλικιωμένας, ὅπερ ἂν ἐγίνωσκον, θὰ ἐσπευδον ἴσως εἰς παράμερον δωμάτιον νὰ τιναῖσιν τὴν συχαμένην κόμην. Τοιαύτη δὲ κατανάλωσις πουδρας ἐγένετο ὥστε κυρία τις παρεπονείτο ὅτι δὲν κατώρθωσεν νὰ εὐρῆ ζητήσασα περὶ τὸ ἔσπερας. Ἄν ἡ συνήθεια αὕτη τοῦ μαρκιζάτου δὲν ὄφειλε εἰς ἄλλο τι, αὐξάνει τοῦλάχιστον τὴν κατανάλωσιν τοῦ Ζακυνθίου τοῦτου προϊόντος.

Πολλὰ ἦσαν αἱ τὸ γέρας τῆς καλλονῆς ἀμφισβητοῦσαι, ἰδίᾳ δὲ διεκρίνοντο αἱ δεσποινίδες Μ. Σ. Ρ. καὶ αἱ κυρία Β. καὶ Σ. Ἡ μία δὲν ἦτο décolletée, ἔφερε κλειστὴν ἐσθῆτα, ἀλλ' ὅμως ἀπῆστραπτε, διότι ὁ ἀδάμας λάμπει πάντοτε, οἱ δὲ γλυκεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἔχουσι τοιαύτην μαγνητικὴν δύναμιν, ὥστε σὲ ἐλκύουσι φίλε Μὲτ' Ἄνεσσαι. Πλειότερα δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ἂν δύνασαι μάντευσέ τας· πρὸς χάριν σου προσθέτω ὅτι ἡ καλλονὴ αὕτη τῶν μεσημερινῶν κλιμάτων, περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὁποίας θὰ ἔγραφεν ὁ Βύρων ὅτι καὶ περὶ τῆς κόρης τῶν Ἀθηνῶν, ἀπεσῶρθη ἐνωρίς. Περὶ δὲ τῆς ἄλλης ὁ παρ' ἐμοὶ ἰστάμενος ὁμογενὴς Μ. ἔλεγεν εἰς τινα ξένον ὅτι πρὸ τινῶν ἀκόμη ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ἡ ὠραιότερα κυρία τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὸ πέρας ἐκάστου χοροῦ οἱ χορευταὶ ὠδήγουσιν εἰς τὸ buffet, κατὰ τὸ εἶθός, τὰς κυρίας των, ἀλλὰ δὲ ἐτοποθετοῦντο εἰς τὰς διαφόρους αἰθούσας ὁμιλοῦσαι ἑνίοτε καὶ Ἕλληνηστί.

Ἄλλοις γνωστὸς φιλέλληνας Σκίβερ ἦτο φαιδρότατος καὶ πανταχοῦ παρών. Εἰς τὴν προσηγῆ του ἀνταπόκρισιν θ' ἀναφέρῃ καὶ περὶ τοῦ χθεσίου χοροῦ διότι ἐφαίνετο κατενθουσιασμένους· βλέπων δὲ τὰς φαιὰς κεφαλὰς τῶν κυριῶν ἀνεφώνει roudé, roudé — διότι τὰ γαλλικὰ του εἶνε τῆς ἀργῆς τοῦ θεοῦ — ἀπαράλλακτα ὡς ἀνεφώνει εἰς τοὺς ἀληστάς· ὁ Omets «pedus» «pedus» ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀφίξεως τῶν συνωμοτῶν.

Εἰς τὴν πρῶτον στρόβιλον ἡ κυρία Μ. παρ' ὀλίγον νὰ

πέση* εὐτυχῶς ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν στιβαρῶν χειρῶν τοῦ χορευτοῦ της. Ἐβάνη ζαλισθεῖσα ὀλίγον, κακῶς δέ τις γλῶσσα ἔλεγεν ὅτι προσεπάθησε νὰ λειποθυμήσῃ, ἀλλὰ μετενόησε ἰδοῦσα ὅτι τὸ σκούνταμα δὲν ἦτο ἀξίον λειποθυμίας.

Ἄρευνητής τῆς Τροίας ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ περὶ τὸ μεσονύκτιον. Εὐγενεῖς κυρίαὶ ἀποπειρῶνται νὰ τὸν ἐμποδίσωσι χάριν τῆς κυρίας του, ἀλλ' ὁ ἀρχαιολόγος ἀνθίσταται λέγων ὅτι «αὔριον λίαν πρῶτ' θά μεταβῇ εἰς τὴν θάλασσαν.»

— Μὴ μεταβῆς αὔριον εἰς τὴν θάλασσαν, τῷ ἀπαντᾷ ἡ κυρία.

— Δὲν δύναμαι νὰ πράξω τοῦτο, ἀποκρίνεται ὁ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐννοῶν νὰ χάσῃ τὸ λουτρόν του ἰδιοκτητῆς τοῦ Ἰλίου Μελάθρου.

Μάταιαι αἱ προσπάθειαι τῶν κυριῶν* μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ὁ Μυκηναῖος ἤρωσ' ἀπέρχεται ἵνα περὶ τὴν πέμπτην τῆς πρωίας ἀμεταβῇ εἰς τὴν θάλασσαν.»

Εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον πρεσβυτῆς γείτονος ἔθνους φαίνεται δυσηραστημένος ζητῶν ἐξηγήσεις παρὰ κυρίας γνωστῆς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον μεθ' ἧς ἐπὶ πολὺ συνωμίλει.

Ἄ κ. Α. λυπούμενος διὰ τὴν ἔλλειψιν *souper* ἐκδικεῖται ἐπιτιθέμενος εἰς τὰ *fruits glacés*, *Sandwiches*, τσοκολάτες καὶ λοιπά.

Ἡ Κυρία Π. παρουσιάζει εἰς τὴν κυρίαν Τ. τὸν κόμητα ἢ ὑποκόμητα γερμανὸν δεινα...

— *Nous courions à votre recherche Madame R* τῆ λέγει: ἠθέλε καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸν κόμητα. Ἔστω.

Ἡ κυρία Φ. ἔχει καὶ πάλιν ὄχι μόνον πολεμικοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ ὕψος ὄλως ἀρειμάνιον, ἐνῶ ὁ σύζυγός της διακρίνεται ἐπὶ δειλία καὶ ὑποταγῇ.

Τέλος ὁ λαμπρὸς οὗτος χορὸς ἐτελείωσε διὰ τοῦ *cotillon* ὡς συνήθως, κατὰ τὸ ὁποῖον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, τὴν ἔπαθε ὁ φίλος μας ἀξιωματικὸς τοῦ ἵππικοῦ Γ. πέσας ὅτε ἐστροβιλιζέτο μετὰ τῆς δεσποινίδος Β.

Looking-Glass

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

(1879)

V

Διδάνι στέλνομε 'ς τὸ τίμιον εὔλο
Ποῦ ἔδασάνισε τὸ θεῖο Σῶμα*
Πῶς τὸ τραγοῦδι μου νὰ μὴ τὸ στείλω
Καὶ 'ς τῆς ἀρρώστειας σου τὸν πόνο ἀκόμα ;

'Σ τοῦ μαρτυρίου του τῆ μαύρη ὄρα
Φάνηκε πλιότερο Θεὸς πῶς εἶνε*
Καὶ σὺ, περισσότερο σκορπίζεις τώρα
'Αγάπης ἄρωμα, λευκὲ μου κρίνε!

Θέλω ἡ ἀρρώστεια σου, θέλω κι' ἐμένα
Μὲ τὸ φαρμάκι της νὰ μὲ ποτίσῃ..
— Χριστέ, σταυρώθηκε ληστής μ' ἐσένα,
Μὰ τὸν παράδεισο τῶχεις χαρίσει !

VI

Σὰν τῆ βροχῇ ποῦ πέφτοντας 'ς τὴ γῆ τὴν ἀνασταίνει,

Ἔτσι τὸν πόνο μου ξυπνᾷ,
Ἄσταν τὴν κάνουν κι' ἀρχινᾷ
Νὰ κλαίῃ λυπημένη.

Σὰν τῆ βροχῇ ποῦ πέφτοντας 'ς τὴ γῆ τὴν ἀνασταίνει..

Σὰν τῆ δροσιᾷ ποῦ τρέφοντας ἀνοίγει τὸ λουλοῦδι,

Τὸ δάκρυ της ὅταν κυλᾷ
Ἔτσι ξανοίγει πῶς καλὰ
Τῶν ῥόδων της τὸ χουοῦδι.

Σὰν τῆ δροσιᾷ ποῦ τρέφοντας ἀνοίγει τὸ λουλοῦδι.

Σεῖς ποῦ νὰ κλαίῃ τὴν κάνετε, ἄς εἴστ' εὐλογημένοι !

Ἄσταν κλαυμένη τῆ θωρῶ,
Περσσότερο τῆ λαχταρῶ,
Περσσότερ' ὠμορφαιναι

Σεῖς ποῦ νὰ κλαίῃ τὴν κάνετε, ἄς εἴστ' εὐλογημένοι !

Κωστής.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

αἱ δούλαι τοῦ θεοῦ
Ἄποκριω μὲ τοὺς δούλους τοῦ θεοῦ **Οἶνους Ἀδελφῶν Οἰκονόμου** (Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου) εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγνότητος, τῆς θείας των γεύσεως καὶ τῶν ὑγιεινῶν των ιδιοτήτων. Τοιαύτας χρυσᾶς νύμφας ὡς τὰς **Ἐμδοτίλας τῶν Οἶνων Ἀδελφῶν Οἰκονόμου** (Μεγάλῃ κεντρικῇ ἀποθήκῃ ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου, Ὁδὸς Σταδίου) οὐδέποτε εἶδοι αἱ Ἄθῆναι. Καὶ τὰς ἀλλάζετε δις καὶ τρίς τῆς ἡμέρας. **Amours nouveaux, changez des belles.**

ΒΙΒΛΙΑ πάσης ὕλης οἱ θέλοντες νὰ ἀναγγέλλωνται διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, βιβλιοπῶλαι ἢ συγγραφεῖς, ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀντίτυπον. (Διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ Μίλλοτος, ὁδὸς Θεσπίας, ἀρ. 12).